

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobkyně **Mgr. T.K.**, bytem ■■■, zastoupené Mgr. Petrou Krnošovou, advokátkou, se sídlem Arbesova 409, 470 01 Česká Lípa, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížova 25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne ■■■, č. j. ■■■,

t a k t o:

- I. Žaloba proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze ■■■, č. j. ■■■, se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

Žalobkyně se domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým byly zamítnuty její námitky a potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 19. 10. 2015, č. j. R-19.10.2015/525 321 404. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím žalovaná přiznala žalobkyni podle § 29 odst. 1 písm. c) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, a s přihlédnutím čl. 12, čl. 16 odst. 1 a čl. 30 odst. 3 Smlouvy mezi Českou republikou a Ruskou federací o sociálním zabezpečení č. 57/2014 Sb. m. s. (dále jen „Smlouva“) od 1. 11. 2014 starobní důchod ve výši 1 696 Kč měsíčně, od lednové splátky roku 2015 ve výši 1 728 Kč měsíčně.

Žalovaná podle žalobkyně nezohlednila, že žalobkyně byla od roku 1998 nepřetržitě zaměstnána v České republice a podílela se odvedenými příspěvky na českém systému sociálního zabezpečení. Uvedla, že žalovaná jí v odůvodnění svého rozhodnutí odkázala na dopis ze dne 2. 4. 2015, kterým byla informována o tom, že Penzijnímu fondu Ruské federace zaslala žádost o přepočtení ruského důchodu za doby pojištění získané na území České republiky od roku 1999 do 31. 12. 2008 s tím, že by měla obdržet rozhodnutí o přepočtu

důchodu. Žalobkyně však žádné rozhodnutí z Penzijního fondu Ruské federace neobdržela. Proto se obrátila na Důchodový fond Ruské federace místně příslušný pro město Velikie Luki a Velikolužský okres, Pskovská oblast. Dopisem ze dne 14. 3. 2016 jí bylo sděleno, že byla započtena k rozhodnému období pro výpočet důchodu doba pojištění (zaměstnání) od 25. 8. 1999 do 31. 12. 2008. Avšak dle č. 11 odst. 10 a č. 15 Federálního zákona o starobních důchodech ze dne 28. 12. 2013 může být doba zaměstnání v České republice započtena při konverzi nároku na důchod do 1. 1. 2012. Od tohoto data jsou pro výpočet výše důchodu započítávány pojistné částky připsané (uhrazené) do důchodového fondu Ruské federace, a protože za období zaměstnání žalobkyně od 1. 1. 2002 do 31. 12. 2008 nebyla úhrada pojistného do důchodového fondu Ruské federace prováděna, uvedená pracovní stáž jí není započtena do výpočtu výše důchodu. Dopis důchodového fondu ruské federace ze dne 14. 3. 2016 žalobkyně označila jako důkaz.

V důsledku sdělení Důchodového fondu Ruské federace žalobkyně nesouhlasí s výkladem čl. 30 odst. 3 Smlouvy, jak byl proveden správními orgány. Správní orgány nesprávně použily metodologii práva a jazykový výklad namísto teleologického. Žalobkyně trvala na tom, že splnila všechny podmínky pro přiznání doby pojištění od 25. 8. 1999 do 31. 12. 2008 jako doby pojištění v České republice, neboť tato doba není zhodnocena pro stanovení výše důchodové dávky Ruskou federací. V Ruské federaci žalobkyně pracovala od 2. 9. 1969 do 21. 9. 1998, tj. po dobu 10 130 dnů, kdy byla sociálně pojištěna, nikoli žalovanou uváděných 13 547 dní. Dne 25. 8. 1999 nastoupila do zaměstnání v České republice u zaměstnavatele Vyšší odborná sklářská škola a střední škola v Novém Boru, příspěvková organizace, Nový Bor, kde byla nepřetržitě zaměstnána až do 30. 10. 2014. Po celou dobu za ni bylo řádně odváděno sociální pojištění. Doba pojištění, kterou žalobkyně v České republice získala, je tedy 5 547 dní, nikoliv pouze 2 130 dní. Žalobkyně poukázala na to, že v roce 2000 získala trvalý pobyt v České republice. Nesouhlasila s tím, že nejméně doba od 1. 1. 2002 do 31. 12. 2008 není zhodnocena pro stanovení výše důchodové dávky Ruskou federací ani Českou republikou. Daný postup považuje za závažný zásah do základních práv dle čl. 28 a čl. 30 Listiny základních práv a svobod, neboť bylo porušeno její právo na spravedlivou odměnu za práci a přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří.

Z uvedených důvodů žalobkyně navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí žalované zrušil.

II. Vyjádření žalované

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná poukázala na znění čl. 30 odst. 3 Smlouvy a č. 13 odst. 1 a odst. 2 Ujednání mezi Ministerstvem práce a sociálních věcí České republiky a Ministerstvem práce a sociální ochrany Ruské federace k provádění Smlouvy, publ. pod č. 58/2014 Sb. m. s. (dále jen „Ujednání“). Podle uvedených ustanovení se má za to, že žalobkyně měla ke dni 31. 12. 2008 trvalé bydliště na území Ruské federace, jehož je občankou. Dobu pojištění před 1. 1. 2009 proto vezme v úvahu ruský nositel pojištění. Zohlednění těchto dob pro výpočet starobního důchodu podle českých právních předpisů brání skutečnost, že žalobkyně nepředložila doklad o odhlášení z evidence na území Ruské federace, což ani nehodlá udělat, jak uvedla v žádosti o starobní důchod.

K výkladu čl. 30 odst. 3 Smlouvy žalovaná nepoužila teleologický výklad, neboť ze

samotného znění Smlouvy a Ujednání lze vyčíst ustanovení, od kterých se nelze odchýlit, a která na danou skutkovou podstatu dopadají. V daném případě nelze teologický výklad použít jako prostředek, kterým lze zvrátit důsledky Smlouvy a Ujednání, nebo dotvořit podmínky, na nichž se dohodly obě smluvní strany.

K námitce porušení práva dle čl. 28 a čl. 30 Listiny základních práv a svobod žalovaná uvedla, že dle čl. 30 odst. 1 Listiny mají občané právo na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří a při nezpůsobilosti k práci, jakož i při ztrátě živitele. V obecné rovině se sice hovoří o právu občanů na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří, ale dle č. 41 odst. 1 Listiny se lze tohoto práva domáhat pouze v mezích zákonů, které ustanovení čl. 30 Listiny provádějí. Žalovaná vyjádřila přesvědčení, že její postup v předmetné věci je v souladu se Smlouvou. Na svém rozhodnutí setrvala a navrhla, aby soud žalobu zamítl.

III.

Zjištění ze správního spisu

Řízení o dávku bylo zahájeno žádostí žalobkyně o starobní důchod ze dne 3. 11. 2014. Žalobkyně v žádosti uvedla, že má trvalý pobyt na území České republiky od roku 2000. Dále že doklad o odhlášení trvalého pobytu v Rusku nemá, nedoloží jej, její trvalý pobyt v Rusku trvá, odhlašovat ho nebude. Dále žalobkyně uvedla, že pobírá důchod z Ruské federace.

Žalovaná požádala nositele ruského pojištění o doložení dob pojištění získaných na území Ruské federace. Potvrzením ze dne 16. 3. 2015 Penzijního fondu Ruské federace byla potvrzena doba pojištění získaná v Ruské federaci od 2. 9. 1969 do 21. 9. 1998 v rozsahu 10 130 dnů.

Dopisem ze dne 2. 4. 2015 žalovaná žalobkyni sdělila, že obdržela potvrzení ruského nositele pojištění o době pojištění od 2. 9. 1969 do 21. 9. 1998 a potvrzení o pobírání ruském důchodu od 21. 3. 2007. Žalobkyni žalovaná dále informovala o tom, že vzhledem k tomu, že není odhlášena z trvalého pobytu na území Ruské federace, má se za to, že trvalé bydliště je na území státu, jehož byla ke dni 31. 12. 2008 státním občanem. Proto doby pojištění do 31. 12. 2008 náleží Penzijnímu fondu Ruské federace. Ten byl o převzetí doby pojištění do 31. 12. 2008 pro přepočítání ruského důchodu a nové potvrzení ruských dob pojištění i s převzatou dobou pojištění požádán.

Potvrzením ze dne 16. 6. 2015 Penzijní fond Ruské federace potvrdil doby pojištění na území Ruské federace od 2. 9. 1969 do 31. 12. 2008 v rozsahu 13 547 dnů, tedy včetně doby od 25. 8. 1999 do 31. 12. 2008 v rozsahu 3 417 dnů.

Na základě získaných údajů žalovaná vycházela v osobním listu důchodového pojištění z celkové doby pojištění do 1. 11. 2014 v rozsahu 15 677 dnů, tj. 42 roků a 347 dnů. Česká doba pojištění činí 2 130 dnů, a to za dobu od 1. 1. 2009 do 31. 10. 2014. Doba získaná v cizině, tedy na území Ruské federace, činí 13 547 dnů.

Rozhodnutím ze dne 19. 10. 2015 žalovaná žalobkyni přiznala starobní důchod od 1. 11. 2014 ve výši 1 696 Kč měsíčně, od lednové splátky roku 2015 ve výši 1 728 Kč měsíčně. Konstatovala, že důchodového věku žalobkyně dosáhla dne 21. 3. 2011 a pro získání nároku na důchod bylo třeba přihlídnout též k dobám pojištění získaným podle právních

předpisů Ruské federace. Uvedla, že žalobkyně prokázala trvalé bydliště k 31. 12. 2008. Podle potvrzení ruského nositele pojištění ze dne 16. 6. 2015 byly doby pojištění získané podle právních předpisů Ruské federace do 31. 12. 2008 zhodnoceny ruským nositelem pojištění pro stanovení důchodu podle ruských právních předpisů. Uvedenou dobu pojištění proto nelze ve smyslu čl. 30 odst. 3 Smlouvy hodnotit jako českou dobu pojištění. Pro stanovení výše důchodu tak byla žalobkyni započtena doba pojištění získaná v českém systému důchodového pojištění v rozsahu 2 130 dní, v ruském pak v rozsahu 13 547 dní. Při výpočtu výše důchodu žalovaná vyšla z čl. 16 odst. 1 Smlouvy a stanovila výši základní výměry v poměru délky dob pojištění 2 130 : 15 677. Uvedený poměr žalovaná použila i pro výpočet skutečné výše procentní výměry důchodu.

V námitkách proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně nesouhlasila s počtem dní, které jí byly zhodnoceny v českém důchodovém pojištění. Bránila se tomu, že doba od 25. 8. 1999 do 31. 12. 2008 let, kdy v České republice pracovala, byla přiřčena k době pojištění Ruské federaci, kde nežila ani nepracovala. Doba pojištění v českém důchodovém pojištění podle žalobkyně činí 5 547 dní, nikoli pouze 2 130 dní.

Napadeným rozhodnutím ze dne 21. 1. 2016 žalovaná námitky žalobkyně zamítla a prvostupňové rozhodnutí vydané potvrdila. Žalovaná konstatovala, že žalobkyně nebyla ke dni 31. 12. 2008 odhlášena z trvalého pobytu z území Ruské federace, trvalé bydliště tedy měla na území obou smluvních států. Dle čl. 30 odst. 3 Smlouvy se vychází z toho, že trvalé bydliště bylo na území toho státu, jehož byla k uvedenému datu státním občanem, tedy Ruska. Žalobkyně navíc pobírá od 21. 3. 2007 starobní důchod z Ruska. Proto byl pro stanovení výše starobního důchodu ke zhodnocení dob pojištění získaných na území České republiky od roku 1999 do 31. 12. 2008 příslušný Penzijní fond Ruské federace dle čl. 30 odst. 3 Smlouvy, o čemž byla žalobkyně informována. Žalovaná setrvala na tom, že žalobkyně v České republice získala dobu pojištění v rozsahu 2 130 dnů. Vysvětlila, že neposuzovala nárok tzv. národní český starobní důchod, neboť žalobkyně nezískala potřebnou dobu pojištění jen na základě českých dob pojištění. Posuzovala nárok na tzv. poměrný neboli dílčí český starobní důchod, přičemž ruský nositel pojištění potvrdil doby pojištění v rozsahu 13 547 dnů. Žalovaná dále podrobně odůvodnila vznik nároku na starobní důchod dle § 29 a § 32 zákona o důchodovém pojištění a provedla kontrolu výpočtu výše důchodu, kdy základní a procentní výměra důchodu byla dle čl. 16 Smlouvy stanovena v částce odpovídající podle poměru délky dob pojištění získaných podle českých právních předpisů k celkové době pojištění získané v obou smluvních státech.

IV. Posouzení věci soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.

K projednání žaloby soud nařídil ústní jednání, při němž žalobkyně i žalovaná setrvaly na svých stanoviscích. Právní zástupkyně žalobkyně připomněla, že vydaným rozhodnutím žalované fakticky došlo k tomu, že do výše přiznaného důchodu nebyla zohledněna doba

téměř 10 let práce žalobkyně na území České republiky, kdy zde legálně pobývala a odváděla pojistné do systému sociálního zabezpečení.

Podle § 77 odst. 2 s. ř. s. soud doplnil dokazování vyjádřením Penzijního fondu Ruské federace ze dne 14. 3. 2016. Vyplynulo z něj, že Penzijní fond Ruské federace dle čl. 30 odst. 3 Smlouvy započtl žalobkyni k rozhodnému období dobu pojištění (zaměstnání) od 25. 8. 1999 do 31. 12. 2008 a provedl ode dne 1. 1. 2015 přepočtení přiznaného ruského důchodu. Při stanovení výše důchodu (dle čl. 11 odst. 10, čl. 15 Federálního zákona o starobních důchodech) nebyla za období od 1. 1. 2002 do 31. 12. 2008 doba zaměstnání započtena do výše důchodu, neboť za tuto dobu nebyla prováděna úhrada pojistného.

K tomuto vyjádření žalovaná uvedla (již v rámci přípravy ústního jednání písemně dne 12. 9. 2016), že z něj plyne, že ruský nositel pojištění uznal dobu pojištění od 25. 8. 1999 do 31. 12. 2008 v plném rozsahu, uznal tedy svou příslušnost při respektování kolizního kritéria čl. 30 odst. 3 Smlouvy. Pokud se žalobkyně jeho postupem cítí poškozena, měla by se zápočtu doby i pro výši důchodu obrátit na ruského nositele pojištění. Podle právní zástupkyně ani vyjádření žalované k potvrzení Penzijního fondu Ruské federace nemůže zvrátit žalobní námitky a skutečnost, že za dobu, po kterou žalobkyně pracovala na území České republiky a odváděla pojištění, jí nebyl důchod stanoven. Zdůraznila, že ruská strana sice provedla přepočtení přiznaného ruského důchodu, nikoliv ovšem za celou dobu. Setrvala na tom, že rozhodnutí je proto minimálně neústavní, zasahující do práva žalobkyně na přiměřené zabezpečení ve stáří.

Po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Mezi účastníky řízení nebylo sporu o tom, že žalobkyně dosáhla důchodového věku dne 21. 3. 2011. Rovněž nebylo zpochybněno, že potřebnou dobu pojištění v rozsahu 27 let podle § 29 odst. 1 písm. c) zákona o důchodovém pojištění žalobkyně získala jen se zohledněním dob pojištění podle právních předpisů Ruské federace.

Žaloba rovněž nezpochybňovala aplikaci Smlouvy mezi Českou republikou a Ruskou federací o sociálním zabezpečení č. 57/2014 Sb. m. s. na daný případ jako celku. Žalované žalobkyně vytýkala nesprávný výklad čl. 30 odst. 3 Smlouvy a požadovala započtení doby od 25. 8. 1999 do 31. 12. 2008 v rozsahu dalších 3 417 dnů pojištění jako doby pojištění dosažené u českého nositele pojištění.

Podle čl. 30 odst. 1 Smlouvy *důchody a dávky podle této smlouvy se přiznávají nejdříve od doby vstupu v platnost této smlouvy*. Dle odst. 2 *tato smlouva se vztahuje také na pojistné případy, které nastaly před jejím vstupem v platnost*.

Podle čl. 30 odst. 3 Smlouvy *pro stanovení nároku na důchody a dávky podle této smlouvy se přihlídnou také k dobám pojištění (zaměstnání), které byly získány před vstupem této smlouvy v platnost*.

Přitom doby pojištění (zaměstnání) získané do 31. 12. 2008 na území jedné ze smluvních stran vezme v úvahu ta smluvní strana, na jejímž území měla osoba k tomuto dni trvalé bydliště, avšak pouze v rozsahu, ve kterém nejsou tyto doby již zhodnoceny pro stanovení výše důchodu nebo dávky přiznané druhou smluvní stranou a za předpokladu, že

daná osoba získala k uvedenému datu alespoň jeden rok pojištění podle právních předpisů smluvní strany, která má podle tohoto odstavce doby pojištění (zaměstnání) vzít v úvahu. Pokud nebude tato podmínka splněna, doby pojištění (zaměstnání) vezme v úvahu ta smluvní strana, podle její právních předpisů byly skutečně získány.

Podle čl. 13 odst. 1 Ujednání pro účely provádění Smlouvy se má za to, že pracovníci a jejich rodinní příslušníci legálně trvale bydlí nebo přechodně pobývají na území smluvních stran své státní příslušnosti, nepředloží-li doklady potvrzující trvalé bydliště nebo přechodný pobyt na území druhé smluvní strany a odhlášení z evidence na území smluvní strany své státní příslušnosti.

Při tom se legální trvalé bydliště nebo přechodný pobyt a odhlášení z evidence na území smluvních stran posuzuje na základě dokladů a v souladu s postupem stanoveným právními předpisy příslušné smluvní strany.

Podle čl. 13 odst. 2 Ujednání ustanovení odstavce 1 tohoto článku se použijí také pro účely určení místa trvalého bydliště ke dni 31. 12. 2008 pro účely provádění článku 30 odst. 3 Smlouvy.

Z čl. 30 odst. 3 Smlouvy žalovaná správně dovodila, že doby pojištění získané před 31. 12. 2008 vezme v úvahu Ruská federace. Ruská federace je totiž tou smluvní stranou, na jejímž území měla žalobkyně k datu 31. 12. 2008 trvalé bydliště ve smyslu čl. 13 odst. 1 Ujednání, které se užije rovněž pro účely provádění čl. 30 odst. 3 Smlouvy. Žalobkyně je státní příslušnicí Ruské federace, má se proto v souladu s čl. 13 odst. 1 Ujednání za to, že trvale bydlí na území Ruské federace. Žalobkyně má sice trvalé bydliště též na území České republiky, protože však v řízení před správními orgány nepředložila doklad potvrzující odhlášení z evidence na území Ruské federace, hypotéza pro zohlednění trvalého bydliště žalobkyně na území České republiky nebyla naplněna.

Doby pojištění před 1. 1. 2009 proto v souladu s čl. 30 odst. 3 Smlouvy vezme v úvahu ruský nositel pojištění. Tomu, aby tyto doby zohlednila žalovaná při stanovení výše důchodu z českého systému pojištění, brání skutečnost, že žalobkyně nepředložila doklad o odhlášení z evidence na území Ruské federace.

Vyjádření Penzijního fondu Ruské federace ze dne 14. 3. 2016 skutečně na vydaném rozhodnutí nemůže ničeho zvrátit. Z uvedeného vyjádření vyplývá, že Ruská federace nezpochybňuje, že je jako smluvní strana Smlouvy příslušná ke zhodnocení doby pojištění do 31. 12. 2008, tj. včetně doby pojištění od 25. 8. 1999 do 31. 12. 2008 v rozsahu 3 417 dnů. Naopak vyjádření dokládá postup ruského nositele pojištění v souladu s čl. 30 odst. 3 Smlouvy a hodnocení doby do 31. 12. 2008 jako doby pojištění, ovšem podle čl. 17 Smlouvy podle právních předpisů této smluvní strany. Z uvedeného je tedy zřejmé, že žalovaná i Penzijní fond Ruské federace respektovaly kolizní normu čl. 30 odst. 3 Smlouvy, která stanoví, jaká ze smluvních stran vezme v úvahu doby pojištění získané žalobkyní do 31. 12. 2008. Jakým způsobem tak následně smluvní strana učiní, je věcí ruského nositele pojištění, jak žalovaná uvedla již v průběhu správního řízení, když žalobkyni odkázala na žádost o přepočtení ruského důchodu.

Soud zdůrazňuje, že v souladu s čl. 30 odst. 4 Smlouvy se zásadně důchody a dávky

přiznané před vstupem Smlouvy v platnost nepřepočítávají. Toto pravidlo se vztahuje i na starobní důchod, který byl žalobkyni přiznán ruským nositelem pojištění již od 31. 3. 2007. Čl. 7 Ujednání však smluvní straně umožňuje (nejde o povinný postup), aby přiznaný důchod nebo dávku přepočítala a při novém výpočtu přihlédla i k dobám pojištění, které nebyly před vstupem Smlouvy v platnost hodnoceny při výpočtu výše důchodu ani jednou ze smluvních stran. V dané věci, jak vyplývá z obsahu správního spisu, ruský nositel pojištění již dříve přiznaný důchod žalobkyni přepočtl a zohlednil při tom také dobu pojištění v rozsahu dalších 3 417 dnů. Způsob, jakým tak učinil pro účely stanovení výše ruského důchodu, však nemůže být přičítán žalované jako pochybení a nemůže být předmětem přezkumu ze strany soudu.

Dále soud uvádí, že smyslem čl. 30 odst. 3 Smlouvy je bezesporu stanovit kritérium, podle kterého vezme v úvahu doby pojištění před vstupem Smlouvy v platnost pouze jedna ze smluvních stran, a současně zabránit duplicitnímu zhodnocení dob pojištění pro účely stanovení výše důchodu nebo dávky. Žalovaná svým postupem smysl čl. 30 odst. 3 Smlouvy naopak respektovala. Žalované nelze vytýkat neužití teleologického výkladu způsobem, jakého se žalobkyně dožaduje. Ve shodě se žalovanou má soud za to, že citovaná ustanovení mají kogentní charakter a jejich smysl je zřejmý, plně korespondující jazykovému vyjádření právních norem.

Soud uzavírá tím, že žalovaná při vydání rozhodnutí nezohlednila dobu pojištění do 31. 12. 2008 v souladu s čl. 30 odst. 3 Smlouvy.

Namítá-li žalobkyně zásah do práva na přiměřené hmotné zabezpečení dle čl. 28 a čl. 30 Listiny základních práv a svobod, pak soud neshledal námitku důvodnou.

Čl. 28 Listiny základních práv a svobod, podle něhož *zaměstnanci mají právo na spravedlivou odměnu za práci a na uspokojivé pracovní podmínky* s tím, že *podrobnosti stanoví zákon*, s projednávanou věcí nesouvisí, neboť se týká práva na odměnu za práci během trvání zaměstnání, nikoli práva na hmotné zabezpečení ze strany státu po jeho ukončení.

Podle čl. 30 odst. 1 Listiny základních práv a svobod *občané mají právo na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří a při nezpůsobilosti k práci, jakož i při ztrátě živitele*. Tohoto základního práva, jež je zařazeno do katalogu hospodářských, sociálních a kulturních práv, se žalobkyně může dovolávat jen v rozsahu stanoveném zákonem, v souladu s čl. 41 odst. 1 Listiny. Protože v souzeném případě bylo o žádosti žalobkyně o starobní důchod rozhodnuto v souladu se zákonem o důchodovém pojištění a dle relevantních ustanovení Smlouvy a Ujednání, nelze o zásahu do práva na přiměřené zabezpečení ve stáří hovořit.

V. Závěr a náklady řízení

Ze shora uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. ve spojení s § 60 odst. 2 s. ř. s. Neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřisluší

a žalovaná na ni nemá i přes úspěch ve věci právo, jelikož se jednalo o věc důchodového pojištění, ve které nelze správnímu orgánu přiznat právo na náhradu nákladů řízení. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 22. září 2016.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně